

Halil Dinç

Doğum Tarihi:
14.04.1972

Vefat Tarihi:
16.08.2018

Vefat sebebi:
Sürgünde Vefat

Mesleği:
Eğitimci

Atina'da yıkandı, muhacirler kefenledi, Trabzon'da imam namazını kıldırmadı

YA ZI Nihayet Dinç
Eşi

23 yıllık yol arkadaşım, üç çocuğumun babası çınarım, sığınağımdı. Kendisi yıllardır hizmet hareketine ait kurumlarda hem edebiyat öğretmenliği hem de müdürlük yaptı. Darbe tiyatrosu oynandığında eşim Ankara'da Samanyolu Cemal Şaşmaz Kız Lisesi'nin müdürüydü.

15 Temmuz'dan hemen sonra okulun öğretmenleri tutuklanmaya başladı.

Eşim hakkında yakalama kararı çıkınca eşim, bu hukuksuzluğa teslim olmamak için 2 yıl gayubet yaptı. Bizden uzak olması ve ikimizin de yaşadığı her an tutuklanma korkusu hepimizi çok etkiliyordu. Bu yüzden büyük oğlumu Ankara'da bırakıp iki kızıyla 30 Temmuz 2018 tarihinde hicret ettik.

EVLADIMIZI BIRAKTIK, ÜLKEYİ TERK ETTİK

Yunanistan'da 5 gün hapis 6 gün kamp sürecinden sonra Atina'ya geldik. Atina'da bir apartman dairesinde kalıyorduk. Eşimin sürekli başı ağrıyordu. Geride bıraktığı hapisteki arkadaşlarını düşünmeden edemiyordu. Bir sabah eşim kahvaltısını yaptı, tıraşını oldu ve banyoda bayıldı. Onu hayata döndürmek için kızlarıyla ben 45 dakika boyunca çabaladık. Ambulans ve arkadaşlarımız gelene kadar canımın yarısı Rahmet-i Rahman'a kavuşmuştu. Bizim de en zor imtihanımız başlamış, kıyametimiz kopmuştu.

GÜLEREK GEÇTİM MERİÇ'TEN
Hicret etmeye iki gün kala "Gülerek

Geçtim Meriç'ten" şiirini yazmış bir arkadaşına göndermiş, bana birşey olursa yayınlarsınız demişti.

Vatanından ayrılırken, şiirinde 'Vatana son bakış yası' diyordu. Vatana bir tabutun içinde döndü. Eşimin cenazesini oğlum karşıladı.

Eşim, Yunanistan'da yıkandı. Muhacir arkadaşları tarafından cenaze namazı kılındı. Eşimin cenazesi Trabzon Vakfikebir'e getirildiğinde cenaze arabası verilmedi. İmam namazını kıldırmadı.

Eşimle ilk evlilik görüşmesi yaptığımızda bana dedi ki: "Nihayet Hanım sen sadece benimle değil hizmetimle de evleniyorsun. Davalar şehit verilmeden hapis yatmadan olmaz. Gün gelir seni çocuklarımızla bir başına bırakıp ölebilir veya hapis yatabilirim. Var mısın?" Ben de 'Varım' demiştim. Her şeye rağmen, gittiğimiz yoldan, yaptığımız işten ikimiz de pişman olmadık. Biz kötü bir şey yapmadık. Tek yaptığımız; bu millete donanımlı ahlaklı, adaletli insan kazandırmaya çalışmaktı. Dünyamızı bir el çantasına koyduk. Kırk beş yıllık hatıramızı silerek geçtik Meriç'ten. Ama arkamızda tohumlar bıraktık orda, semaya ser çeksin diye...

Canım, canımın yarısı, Halil'im helalleşmeden sessizce gitti bizden. Ben ondan razıyım. İnşallah o da benden razıdır. Yol arkadaşım elimi erken bıraktı belki ama biliyorum gittiği yer güzel. Ben ve çocuklarımızı Allah'a emanet etti.

Sevgili okuyucu bu acı hikâyeyi okuyup bizim için üzülme! Bu hikâyeye sadece burada eksik kaldı. Hikâyemiz ötelede tamamlanacak. Güzel bir sonla, ötelede sonsuz mutluluğa kavuşacağız...

GEÇTİM MERİÇ'TEN

Dünyam bir el çantasında.
Yok oldu bir mazi hiçten.
Acı, zorlu talihime,
Gülerek geçtim Meriç'ten.

Tarihin başından beri
Yaşanan, bitmeyen göçten
Yok kimseye imtiyazı
Bilerek geçtim Meriç'ten.

Bir zehirden iftirâyı
-Duydum sen say ki baldıran-
Kırk beş yıllık hâtrâyı
Silerek geçtim Meriç'ten.

Sırtımda bir urba ardan
Kalbim güvercin yüreği
Hem serden geçtim hem yardan
-Geride mağmum dostlarım-
Dolarak geçtim Meriç'ten

Tohumlar bıraktım orda
Semâya ser çeksin diye
Bebek, anne, yağız yiğit
Rahim Allah'a hediye

Hicret, evet bâkiyesi
Hicranlı duygular, içten
Vatana son bakış, yası
Bir akşam geçtim Meriç'ten.